

CSEH KÁROLY

Úti fehé

P. K.-nak

*Telefonoszlopok lépdelnek ádventba át,
buzaluk trocheusról lassan jambusra vált.*

*Ösvények sora fut, telünk rímeket keres,
s álmodjuk: végükön remegő őzike les,*

*meg holdas nyúl fülel – s majd domboldalán oson
felfelé, vakító vakírás-csapásokon.*

*Bükkalja körös-körül most öles bóban áll.
Kigyúl egy tölgy hegyén a nap – bronzló gyertyaszál.*

*Az út mentén, távolabb, gallyrakás fog tüzet,
lángjainál eleven makk ászok füstlenek,*

*és szállong szétszórtan sötét angyali sereg:
rőzsével a hátán, itt-ott anyóka tipeg.*

*S mintha nyomukban már a farkas is lopózna,
keresztárnyat vet a sorjázó villanypózna.*

Itt és ott

*Perzselő híreivel tör ránk augusztus,
tövis a fény, barna-pirosra sült a mező,
már talán széjjel is esne a talpunk alatt,
ha megannyi, ujjnyira nyílt repedéssel
nem drótozgatná össze megint az aszály;*

*holott, távolabbról, hús ez a bolygó:
zöld üvegű, befonott, hasas korsó:
vízért küldött gyerek vagy Valaki
rejtette tejútnyi bokor közibe,
aratás idején, régi nyarakban.*

[*Cseh Károly versei*]

2009 téli napfordulóján

*Legmélyebb éj. A sajkálló hold alatt
tekintet-merev villanybuzalok
ejtették foglyul jegükkel a Vénuszt,
s mint gyöngy legyező, a drót úgy ragyog!*

*Tizenöt fokos fagyban toporogva,
míg számon szót csokroz a pára,
egyszerre vacogok áldást Betlehem
s december Esthajnal csillagára.*

Tág batáron

CSEH KÁROLY (1952) Mezőkövesden élő költő.